ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **E. B.**, zastoupen JUDr. Petrem Rydvanem, advokátem se sídlem Kostelní 10/5, Liberec, proti žalované: **Policie České republiky**, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Liberec, se sídlem Nám. Dr. Beneše 584/24, Liberec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 16. 9. 2009, č. j. 59 Ca 52/2009 - 38,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky Liberec ze dne 16. 9. 2009, č. j. 59 Ca 52/2009 – 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 16. 9. 2009, č. j. 59 Ca 52/2009 - 38, zamítl žalobu podanou E. B. proti rozhodnutí žalované Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Liberec ze dne 3. 6. 2009, č. j. CPUL-4681/ČJ-2009-0462KP-SV, jímž byl žalobce podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění. Krajský soud při svém rozhodování vyšel ze skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu od roku 2001, že v roce 2006 byl žalobce odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Liberci k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu 2 roků (ve vztahu k žalobci nabyl trestní příkaz právní moci dne 9. 6. 2007) a že v roce 2007 si žalobce obstaral od jiného občana Bulharské republiky pozměněné doklady, kterými se prokazoval. Z těchto skutečností vyplývá, že žalobce opakovaně porušoval právní předpisy České republiky a

existuje proto nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce. Za této situace proto žalovaný správní orgán rozhodl důvodně o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a žaloba musela být zamítnuta jako nedůvodná.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel poukázal na obsah ustanovení § 119a a § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a namítá, že jeho přítomnost na území České republiky, aniž by měl platný cestovní doklad, nelze posuzovat jako narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Především nesouhlasí s posouzením své osoby jako osoby představující závažné ohrožení veřejného pořádku a v této souvislosti cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, která s touto problematikou souvisí (4 Azs 235/2005, 2 As 63/2006, 2 As 78/2006). Nikdy se také nedopustil jednání v rozporu se zákonem o pobytu cizinců a právem Evropských společenství, natož pak jeho hrubého porušení. Řízení o správním vyhoštění ve vztahu k uvedenému pochybení považuje za nepřiměřené a v rozporu s judikaturou kasačního soudu. Zejména poukazuje na skutečnost, že podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nelze vyhostit občana Evropské unie, který pobývá na území České republiky nepřetržitě po dobu nejméně 10 let, ani pokud by závažným způsobem narušoval veřejný pořádek. Zajištění své osoby za účelem správního vyhoštění je zcela neopodstatněné, neboť z uvedeného důvodu nemůže být vyhoštěn. Krajský soud v řízení konstatoval, že úmyslné obstarání pozměněných osobních dokladů naplňuje skutkovou podstatu padělání a pozměňování veřejné listiny ve smyslu § 176 trestního zákona, čím zároveň i odůvodnil závažné narušování veřejného pořádku. Krajský soud ale nemůže vycházet z toho, že byl spáchán trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny, není-li tu o tom rozhodnutí soudu v trestním řízení. Pro takový trestný čin přitom nebyl nikdy odsouzen. Správní orgán také není oprávněn si o takové otázce samostatně učinit závěr. Postupem správního orgánu i krajského soudu tak byla jednoznačně porušena zásada presumpce neviny zakotvená v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť mu bylo přičteno k tíži spáchání trestného činu, pro který nebyl pravomocně odsouzen. Důležitá je i skutečnost, že je občanem Bulharska, tedy státu Evropské unie, přičemž primární právo zaručuje svobodu pohybu a pobytu na území jiného členského státu. Z tohoto titulu je proto na základě evropské právní úpravy oprávněn pobývat na území České republiky, kde po dobu 4 roků žije stabilním a intenzivním rodinným životem s I. O. Ostatně i podle ustanovení § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců není možné vycestování, pokud by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Předmětnou úpravou je v tomto případě Úmluva o ochraně lidských práv a svobod, která zakotvuje právo na rodinný a soukromý život. Nelze proto souhlasit s názorem krajského soudu, že správní orgán v rámci rozhodnutí o zajištění nezkoumá, zda by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Krajský soud rovněž postupoval v rozporu se zákonem, pokud neprovedl navržený důkaz ve formě písemného vyjádření družky I. O. Závěrem stěžovatel namítá, že se žalovaný správní orgán dopustil úkonem zajištění diskriminace mezi občany Evropské unie z důvodu státní příslušnosti. Domnívá se, že pokud by se jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil občan některého ze „starých členských států“ EU, pak by nebylo takové

řízení vůbec vedeno. S ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť zde bylo nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto nebezpečí odůvodňují skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. V minulosti se stěžovatel dopouštěl na území České republiky trestné činnosti, za níž byl pravomocně odsouzen Okresním soudem v Liberci. Dále si také opatřil padělané osobní doklady, s nimiž zde neoprávněně pobýval a svůj pobyt se nesnažil žádným způsobem legalizovat. Podmínka 10-ti let nepřetržitého pobytu uvedená v ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je samozřejmě míněna jako doba legálního pobytu, což stěžovatel nesplňuje. Stěžovatel svým jednáním porušoval tehdy platné zákony a nařízení, kterými se upravoval pobyt cizinců na území České republiky. Pokud stěžovatel namítá, že již tři roky žije s občankou České republiky jako druh a družka, třeba poukázat na to, že tato občanka je po celou dobu jejich vztahu stále vdaná. Občanství členské země Evropské unie rovněž nezbavuje stěžovatele povinnosti dodržovat zákony České republiky, bez ohledu na to, zda se protiprávního jednání dopouští občan nově přijatých států nebo „starých členských států." V nyní projednávaném případě navíc není nadále jasné, zda je stěžovatel skutečně občanem členského státu, neboť orgány státu, který uvádí jako domovský, nebyly schopny doposud jeho totožnost ověřit a potvrdit.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a je tak splněna i zvláštní podmínka řízení. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a míří svým obsahem na kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Kasační soud proto shledává kasační stížnost přípustnou a dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud předesílá, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek je třeba zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Napadeným správním rozhodnutím ze dne 3. 6. 2009, č. j. CPUL-4681/ČJ-2009-0462KP-SV, Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, byl stěžovatel podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění, neboť žalovaný dospěl k závěru, že je zde nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. V rámci správního řízení bylo zjištěno, že cestovní doklad – cestovní pas č. x, znějící na jméno M. V. D., který stěžovatel předložil, je s velkou pravděpodobností pozměněn či padělán. Na základě výsledku hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů ze dne 2. 6. 2009, který je součástí správního spisu, byly nalezeny deskriptory shodného záznamu s osobou jménem B. E., nar. y, státní příslušnost Bulharská republika. Na základě těchto informací správní orgán dále z evidence zjistil, že stěžovatel byl trestním příkazem Okresního soudu v Liberci ze dne 27. 4. 2006, č. j. 4 T 65/2006 - 198, odsouzen za spáchání trestných činů podle ustanovení § 252a odst. 1 a § 257 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou let. Na základě uvedených skutečností pak žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v projednávaném případě je dán dostatečný důvod k zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatel vypověděl do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 3. 6. 2009, že do České republiky přicestoval dne 23. 12. 1998 přes bývalou Jugoslávii, Maďarsko a Slovensko na svůj cestovní pas, který byl platný do roku 2001. V červnu nebo červenci roku 1999 vycestoval krátce do Polska, aby si legalizoval pobyt a pak již trvale žil v České republice. Svůj pas, který již nebyl platný, stěžovatel v roce 2003 pozbyl, a proto se rozhodl v roce 2007 pořídit si doklady nové, i když budou falešné. Opatřil si za částku 35 000 Kč bulharský cestovní pas, občanský a řidičský průkaz, které zněly na jméno D. M. V. Od roku 2005 jak sám tvrdí, žije se svojí přítelkyní I. O., i když je tato žena stále vdaná.

Z výše uvedených skutečností je dle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, že stěžovatel nepopírá žádnou ze skutečností, které žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla. Stěžovatel v kasační stížnosti především napadá nepřiměřenost jeho zajištění za účelem správního vyhoštění, neboť se domnívá, že nepředstavoval závažné ohrožení pro veřejný pořádek České republiky. Nepopírá tedy, že se zde zdržoval bez platných osobních dokladů (následně s falešnými osobními doklady), ani skutečnost, že byl odsouzen v trestním řízení. Zcela zásadní otázkou v nyní posuzované věci je, zda byly splněny podmínky pro zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění, pokud je stěžovatel skutečně občanem členského státu Evropské unie.

Ve vztahu k nejistotě ohledně skutečného občanství stěžovatele, jíž žalovaný správní orgán konstatoval ve vyjádření ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že je úkolem správního orgánu nevyjasněné skutkové okolnosti postavit najisto a pokud tedy taková pochybnost existovala, nemůže být v řízení přičítána k tíži účastníka. Nicméně z výpovědí stěžovatele a ze záznamu v databázi daktyloskopických karet je možné usuzovat na bulharskou státní příslušnost stěžovatele.

Zákonem č. 161/2006 Sb., byla s účinností od 27. 4. 2006 provedena transpozice směrnice č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, do zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, publikovaná v Úředním věstníku Evropské unie L 158, 30/04/2004, S. 0077-0123 pod č. 32004L0038 (zdroj:http://eur-lex.europa.eu/), (dále jen „Směrnice"), byla přijata s cílem sjednotit a usnadnit úpravu volného pobytu a pohybu občanů Evropské unie v rámci jednotlivých členských států. Z úvodních ustanovení směrnice je zřejmé, že stěžejním pojmem je „občanství Unie", které umožňuje každému občanu Unie základní a osobní právo se svobodně pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvě o Evropské Unii (dále jen „smlouva") a v opatřeních přijatých k jejímu provedení. Občanství Unie by tak mělo představovat základní postavení státních příslušníků členských států při výkonu jejich práva volného pohybu a pobytu. V bodě 11) úvodních důvodových ustanovení Směrnice je stanoveno, že „základní a individuální právo pobytu v jiném členském státě je občanům Unie přiznáno přímo Smlouvou a nezávisí na splnění správních postupů."

Transpozicí výše uvedené směrnice bylo změněno ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (provedením čl. 28 Směrnice). Novelizované ustanovení citovaného ustanovení ve znění platném k datu rozhodování žalovaného správního orgánu tak má následující znění:

Podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, lze rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník: a) ohrožuje bezpečnost státu, b) závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let, nebo c) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území.

Stěžovatel v kasační stížnosti mimo jiné namítl, že krom toho, že nejsou v jeho případě na místě důvodné obavy ze závažného porušování veřejného pořádku, nelze jej s ohledem na obsah ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyhostit, neboť na území České republiky žije nepřetržitě více než 10 let. Nejvyšší správní soud se s ohledem na vlastní judikaturu k této problematice touto kasační námitkou zabýval i přes skutečnost, že stěžovatel námitku více než desetiletého pobytu nevznesl v řízení před krajským soudem, neboť v tomto pochybení shledal vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1850/2009, je *„nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.*" Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí zcela jasně vyslovil požadavek zohlednit již v rámci řízení o zajištění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zda je vůbec možné následně cizince skutečně vyhostit, aby nedocházelo k bezpředmětnému zbavení osobní svobody a tedy k zásahu do základních lidských práv a svobod cizince v situacích, kdy samotné správní vyhoštění nelze realizovat (ať již z důvodu

znemožňujícího vycestování do země původu nebo pro jiný zákonný důvod - § 119a zákona o pobytu cizinců). S ohledem na tuto skutečnost se měl žalovaný správní orgán důkladněji zabývat otázkou, zda stěžovatel pobývá na území České republiky více než 10 let. Z důvodové zprávy ke změně zákona o pobytu cizinců v souvislosti s transpozicí Směrnice je zřejmá snaha o vyšší stupeň ochrany občanů členských států EU před správním vyhoštěním a zásahy do osobní svobody. Právo svobodného pohybu a pobytu na území členských států lze omezit pouze z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Nejvyšší správní soud v projednávaném případě netvrdí, že se stěžovatel svým jednáním nedopustil narušení závazných pravidel chování, která spoluutváří obsah pojmu „veřejný pořádek“, nicméně novelizovaná právní úprava je ve vztahu k občanům členských zemí vstřícnější a umožňuje vyhostit občana členského státu EU z důvodu *porušování veřejného pořádku* pouze v případě, že na území daného hostitelského státu pobývá méně než 10 let. Zavedení této časové hranice je odrazem snahy o omezení restriktivních opatření ve vztahu k občanům členských států EU tak, aby bylo možné zohlednit stupeň integrace dotyčných osob, délku jejich pobytu, rodinné a ekonomické poměry a vazby. S rostoucím stupněm integrace občanů EU v hostitelském členském státě tak roste i úroveň jejich ochrany před vyhoštěním. Z obsahu ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (čl. 28 Směrnice) proto plyne, že pokud občan EU pobývá na území hostitelského státu, (v tomto případě České republiky), více než 10 let, lze jej vyhostit pouze z výjimečných a naléhavých důvodů *veřejné bezpečnosti* (nikoliv veřejného pořádku). Naléhavé důvody týkající se veřejné bezpečnosti vyžadují vyšší intenzitu a závažnost protiprávního jednání.

Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že stěžovatel pobýval na území České republiky převážně bez platných osobních a cestovních dokladů, přičemž právo volného pohybu, které mu vzniklo vstupem Bulharské republiky do Evropské unie jej této povinnosti nezbavuje. Nicméně k datu 1. 1. 2007 se Bulharsko stalo členem Evropské unie a bulharští občané zároveň občany EU, jimž platné evropské právo přiznává vyšší stupeň ochrany před restriktivními zásahy do osobní svobody, než je přiznáno zákonem o pobytu cizinců občanům jiných než členských zemí EU. V nyní projednávané věci tak stěžovatel k datu rozhodování žalovaného správního orgánu již požíval práv, která jsou občanům EU přiznána na základě platného evropského práva (zejm. Směrnice 2004/38/ES), jenž klade důraz na vážení míry integrace osoby v zemi, z níž má být vyhoštěna. Jinými slovy, s ohledem na účel a smysl Směrnice je nutné vykládat obsah ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které tuto Směrnici provádí, ve prospěch účastníka řízení, jímž je občan členského státu EU, a to i z hlediska posuzování otázky pobývání na území hostitelského členského státu po stanovenou dobu nejméně deseti let. Jak již Evropský soudní dvůr v rozsudku ze dne 8. 4. 1976 ve věci C-48/75 Royer konstatoval v § 51 odůvodnění, „*pouhé zanedbání formalit týkajících se přístupu, pohybu nebo pobytu cizinců ze strany státního příslušníka členského státu není samo o sobě jednáním ohrožujícím veřejný pořádek a bezpečnost a nemůže samo o sobě odůvodňovat vyhoštění ani dočasné odnětí svobody pro účely tohoto opatření* “ (zdroj citovaný ke dni 17. 2. 2010: http://isap.vlada.cz/JUDIKATY.nsf).

Na základě výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je v nyní projednávané věci dán stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť správní orgán měl ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz výše citovaný rozsudek ze dne 15. 4. 2009, sp. zn. 1 As 12/2009) v rámci rozhodnutí o zajištění cizince za

účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvážit, zda je vůbec možné rozhodnout o jeho vyhoštění a toto rozhodnutí následně vykonat s ohledem na ustanovení § 119 odst. 2 a § 119a téhož zákona. Správní orgán a posléze ani krajský soud se však posouzením této otázky nezabýval a Nejvyšší správní soud nemůže v tomto smyslu nahradit chybějící skutková zjištění ani jejich právní hodnocení.

Ke stěžovatelově námitce, v níž vytýká žalovanému správnímu orgánu diskriminační přístup ve vztahu k jeho osobě z důvodu státní příslušnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto námitku skutkově nijak neupřesnil, neuvedl důvody, v nichž konkrétně spatřuje diskriminační přístup správního orgánu k jeho osobě, a proto se k takové stížní námitce nelze ani věcně vyjádřit.

K námitce, v níž stěžovatel vytýká krajskému soudu, že si učinil sám závěr ohledně skutkové podstaty trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze konstatoval, že stěžovatelovo jednání naplňuje skutkovou podstatu trestného činu ve smyslu § 176 trestního zákona, ale v žádném případě netvrdil, že stěžovatel tento trestný čin spáchal nebo že by na něj bylo pohlíženo jako na pravomocně odsouzeného za spáchání tohoto trestného činu. Krajský soud pouze popsal stěžovatelovo jednání, které ani sám nepopírá, tak, že toto jednání odpovídá skutkové podstatě trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny. Takovéto konstataci za účelem popisu stěžovatelova jednání nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu ničeho vytknout.

Ustanovení § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Soud má rovněž právo důkazy provedené správním orgánem doplnit a zajistit dostatečně přesně skutkový stav jako podklad pro rozhodování soudu v rámci plné jurisdikce. Správní soud tedy není vázán ani důkazními návrhy účastníků a může k úplnému zjištění skutkového stavu provést i důkazy další. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by soud ve svém rozhodování měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry opře a které opomene. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění. Rozhodnutí soudu se tedy musí opírat o důvody, na základě kterých lze učinit určitý závěr a musí z něj být seznatelné, že při tvorbě skutkového i právního závěru, byla respektována logika uvažování a to v kontextu s ostatními důkazy.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Kasačnímu soudu proto nezbylo než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby se ve světle uvedených skutečností zabýval otázkou splnění podmínek pro zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění (§ 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a poté vydal rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud ve svém novém rozhodnutí. (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu